

VESTI IZ SLOVENIJE

SAM SI JE SODIL. — Znanj komunist Snopk iz Račeve pri Zireh se je obesil.

TEZEK ZLOČIN. — Bivši partizan Bradačkov Tomaž iz Žirovskega vrha je ustrelil ženo, edinega otroka in nazadnje se sebe.

TITOVI so v zadnjem času v obmejnih predelih zaprli mnogo ljudi. Očitajo jim, da so pomagali nasprotnikom režima pri pobegu čez mejo.

V DORNBERGU je 19. februarja umrl tam. dekan Jos. Godnič. Pokojni dekan je bil odločen, a previden nasprotnik komunizma. Precej je trpel tudi pod fašizmom. Komunisti so ga bili lani za 14 dni zaprli. To ga je silno potrla kakor tudi zavest, koliko sedaj trpi naš narod v verskem in gospodarskem oziru pod komunizmom, kateremu so številni ljudje nasledili, a sedaj se vsi kesajo. K večnemu počitku je priložljenega dekana spremlila velika množica vernikov.

V ZAGORJU je umrl dekan g. Franc Markež. K večnemu počitku ga so spremlili ob veliki udeležbi ljudstva.

ZA BOŽIČ je umrl na Trsatu br. Alfonz Poreden, Hrvat iz Samobora, ki je bil dolga leta samostanski vratar pri lastnih v Rajhenburgu. Umrl je v visoki starosti 80 let, po 66 letih redovnega življenja.

"LJUDSKA PRAVICA" ni ma škarij. "Ljudska pravica," glasilo kom. partije za Slovenijo, je v zadnjem času objavila oglaš, da kupuje "navadne 20 do 30 cm dolge škarje."

TITOV KOM. TISK se je nedavno zopet spravil nad emigrante in je nadnje zopet bruhnil svoj komunist. strup. Očita jim, da so v ameriški in britanski tajni službi in da se pripravljajo za sabotaže v "državah ljudske demokracije."

K SV. JOŠTU hodijo sedaj k maši verniki iz štirih okolških župnij. Župnike pri Sv. Treh Kraljih, Pod lipo, v Horjulu in v Lučnah so namreč titovci zaprli.

KAKO SE BOJI KARDELJ. — Komunisti veljajo v Jugoslaviji se silno boje atentatov. V Kardeljevi vili pa je pred nekaj tedni bilo treba izvesti nekaj popravil v električni napeljavi. Poklicali so v Kardeljevo vilo na Dedinju pri Beogradu dva obrtnika, ki naj opravita to delo. Preden sta ta dva prišla v vilo, sta šla skozi šest kontrol. Trikrat sta se morala celo popolnoma sleti. Ko sta nato opravljala svoje delo, je zraven njiju vedno stal agent OZNA.

SLOV. PROSVET. MATICA

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

Med Albanijo in Jugoslavijo so zdaj menda dobre ceste, ki jih je gradila jugoslovanska delavska brigada. Te ceste bodo zdaj delale preglavico Titu.

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

Med Albanijo in Jugoslavijo so zdaj menda dobre ceste, ki jih je gradila jugoslovanska delavska brigada. Te ceste bodo zdaj delale preglavico Titu.

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

Med Albanijo in Jugoslavijo so zdaj menda dobre ceste, ki jih je gradila jugoslovanska delavska brigada. Te ceste bodo zdaj delale preglavico Titu.

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

VESTI IZ SLOVENIJE

SAM SI JE SODIL. — Znanj komunist Snopk iz Račeve pri Zireh se je obesil.

TEZEK ZLOČIN. — Bivši partizan Bradačkov Tomaž iz Žirovskega vrha je ustrelil ženo, edinega otroka in nazadnje se sebe.

TITOVI so v zadnjem času v obmejnih predelih zaprli mnogo ljudi. Očitajo jim, da so pomagali nasprotnikom režima pri pobegu čez mejo.

V DORNBERGU je 19. februarja umrl tam. dekan Jos. Godnič. Pokojni dekan je bil odločen, a previden nasprotnik komunizma. Precej je trpel tudi pod fašizmom. Komunisti so ga bili lani za 14 dni zaprli. To ga je silno potrla kakor tudi zavest, koliko sedaj trpi naš narod v verskem in gospodarskem oziru pod komunizmom, kateremu so številni ljudje nasledili, a sedaj se vsi kesajo. K večnemu počitku je priložljenega dekana spremlila velika množica vernikov.

V ZAGORJU je umrl dekan g. Franc Markež. K večnemu počitku ga so spremlili ob veliki udeležbi ljudstva.

ZA BOŽIČ je umrl na Trsatu br. Alfonz Poreden, Hrvat iz Samobora, ki je bil dolga leta samostanski vratar pri lastnih v Rajhenburgu. Umrl je v visoki starosti 80 let, po 66 letih redovnega življenja.

"LJUDSKA PRAVICA" ni ma škarij. "Ljudska pravica," glasilo kom. partije za Slovenijo, je v zadnjem času objavila oglaš, da kupuje "navadne 20 do 30 cm dolge škarje."

TITOV KOM. TISK se je nedavno zopet spravil nad emigrante in je nadnje zopet bruhnil svoj komunist. strup. Očita jim, da so v ameriški in britanski tajni službi in da se pripravljajo za sabotaže v "državah ljudske demokracije."

K SV. JOŠTU hodijo sedaj k maši verniki iz štirih okolških župnij. Župnike pri Sv. Treh Kraljih, Pod lipo, v Horjulu in v Lučnah so namreč titovci zaprli.

KAKO SE BOJI KARDELJ. — Komunisti veljajo v Jugoslaviji se silno boje atentatov. V Kardeljevi vili pa je pred nekaj tedni bilo treba izvesti nekaj popravil v električni napeljavi. Poklicali so v Kardeljevo vilo na Dedinju pri Beogradu dva obrtnika, ki naj opravita to delo. Preden sta ta dva prišla v vilo, sta šla skozi šest kontrol. Trikrat sta se morala celo popolnoma sleti. Ko sta nato opravljala svoje delo, je zraven njiju vedno stal agent OZNA.

SLOV. PROSVET. MATICA

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

Med Albanijo in Jugoslavijo so zdaj menda dobre ceste, ki jih je gradila jugoslovanska delavska brigada. Te ceste bodo zdaj delale preglavico Titu.

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

Med Albanijo in Jugoslavijo so zdaj menda dobre ceste, ki jih je gradila jugoslovanska delavska brigada. Te ceste bodo zdaj delale preglavico Titu.

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

Med Albanijo in Jugoslavijo so zdaj menda dobre ceste, ki jih je gradila jugoslovanska delavska brigada. Te ceste bodo zdaj delale preglavico Titu.

Med New Yorkom in Moskvo so menda vpeljali redno zračno zvezo. Torej tovariši, zdaj pa le na pot.

Albanski diktator Hodža je šel v Moskvo po note, da bo po njih sviral Titu. Na pomlad, mislijo, bodo začeli s plesom.

Komunisti-kladatelji napada Ameriko

Njegovi sorojaki ugotavljajo, da je le agent svoje vlade in da ne sme drugače govoriti.

New York. — Vodja sovjetske delegacije na konferenci za svetovni mir, kakor so nazvali sestanek levičarskih umetnikov in znanstvenikov v Waldorf-Astoria Hotelu v New Yorku, skladatelj Sostakovič je v svojem govoru direktno napadel Združene države, da producira nove vrste orožja za uničevanje, da vodijo kampanjo za novo vojno. Povedal je tudi staro komunistično krilatico, da je komunistična ideja na kulturnem polju nepremagljiva. Sostakovič je govoril tako propagandistično, da je prekosil celo mojstra sovjetske propagande Višinskega.

Istočasno pa so zborovali zastopniki ruskih emigrantov tudi v New Yorku. Ti so ugotovili, da noben komunistični delegat iz dežel izza železne zaves ne sme in ne more svobodno govoriti, ker riskira življenje za vsako svobodno izražanje. Ugotovili so, da so delegatje komunističnih dežel samo agentje svojih vlad in strank in sploh ne nastopajo kot svobodni misleci in kulturni delavci. Na protikomunističnem zborovanju Rusov je bilo kakih 500 ljudi.

Zvišane telefonske pristojbine znižane cene avtomobilov

Telefonske takse se bodo s prihodnjim mesecem zvišale za 25 do 50c na mesec. Kaiser Frazer Corporation je znižala ceno avtomobilom za 198 do 333 dolarjev. Ford je tudi napovedal da bo znižal cene avtomobilom od 300 do 400 dolarjev. Westinghouse Electric Corporation je od 20 do 50 pro centov znižala cene na devetih vrstah radio aparatov.

IZ RAZNIH NASELBIN

HERMINIO, Pa. — V Brad-dock je umrla dne 22. marca Mrs. Anna Škarja, rojena Kon-cilija. Šla je bolnišnico, pa se iz nje ni več povrnila. Bila je stara 69 let. Rojena je bila v Kresnicah pri Litiji, v Ameri-ko pa je prišla v letu 1907. Zapu-šča tu moža, dve hčeri, dva sina, dva brata in devet vnuk-ov.

LA SALLE, Ill. — Dne 18. marca je umrl Frank Dular, star 80 let. Bil je rodom z Dolenjskega. V Ameriki je prebival 50 let. Zapušča sina in hčer.

FLAY CREEK, N. Y. — Sa-moumor je napravil Anton Cankar, doma iz Horjula pri Vrhniki. Zapušča dva sinova in v New Yorku poročeno hčer. Bil je nezdravljivo bo-lan in zadnje leto, po smrti že-ne, vedno zelo potr.

STRABANE, Pa. — Tu je umrl Anton Bevec st. Bil je 79 let star, doma iz Mirne Peči na Dolenjskem. Bil je član KSKJ in eden prvih naseljencev v tem kraju. Zapušča tri sino-ve, šest vnukov in pravnuka.

AMERIŠKI ČASNIKAR SE JE UBIL V INDIJI

Bombay, Indija. — J. W. Thompson, ki je časopisni ataše pri USA konzulatu v Calcutti in Wing Commander Hem Chaud-hiri sta se ubila, ko je njun zrakoplov padel v reko Ganges.

Zapisega novega tajnika za državno brambo

Washington. — Kakih 15.000 ljudi je gledalo svečano za-prisego novega tajnika za drža-vno obrambo v ogromnem po-slopu Pentagon, kjer so uradi naše vojaške administracije.

Pred nastopom je novi tajnik Johnston povdaril, da Amerika hoče mir in stori vse kar more, da ga ohranja ali hoče pa tudi bi-ti pripravljena, da bo mogla od-biti vsak napad. Amerika ima danes večje obrambno ministr-stvo kot ga je hotela. Pogodki so ga ji vsilili. Potrebno je v se-danjem obsegu za našo lastno obrambo in za čuvanje demokra-cije na svetu.

Odstopivši tajnik Forrestal je prejel od predsednika odlikova-nje za izredne državljanske za-sluge. General Eisenhower ki se je odpejal v Florido na zdrav-ljenje, je dejal, da je bil For-restal velik administrator in da je novi tajnik gotovo človek, ki začena delo, ki ga zelo dobro po-zna in ga hoče izvrstno opraviti v korist domovine.

Najstarejši ljudje v Rusiji

Moskva. — Sovjeti so napra-vili nov znanstveni kulturni film ki dokazuje, da je v Sovjetski Uniji 29.000 ljudi nad sto let starih. Po filmu jih je takih tam več kot v katerikoli drugi deželi. Film prikazuje življenje teh sta-rih ljudi. Najstarejši je menda Mamir Kiyut, ki ma 147 let. Po-poklju je farmar v Abkhaziji, ki republiki ob obalah Črnega morja ima nad 60 direktnih po-tomcev. Drugi je Dzadz Kag-hda, ki je znan lovec. Osman Dzheniya pa je pastir in še vedno hodi za svojimi ovcami po Kav-kaskem pogorju.

Peiping prestolnica komunistične Kitajske

Nanking, Kitajska. — Ko-munisti so proglasili Peiping za kitajsko prestolico. Glavna komanda komunističnih sil in komunistična kitajska vlada sta se preselili v Peiping.

Razne najnovejše svetovne vesti

LONDON, BRITANIJA. — Sovjetski delegat pri pogajanjih za mirovno pogodbo o Avstriji je predlagal, da naj se v pogodbi določi, da morajo vsi begunci in razseljene osebe Avstrijo zapu-stiti v določenem roku. Predlagal je celo, da naj bodo begunci prisiljeni, da se vrnejo nazaj vsak v svojo domovino za železno zaveso. Zastopniki Amerike, Britanije in Francije so prelog za-vrnili. Tudi v tej točki ni prišlo med zastopniki do sporazumnega mnenja in je bila seja brezuspešna.

RIM. — Vatikan objavlja število duhovnikov, ki so doslej ugotovljeni kot žrtve komunističnega preganjanja vere in Cer-kve. Vseh je 2305. Število more biti tudi kaj višje, ker poročila prihajajo zelo počasi po tajnih potih. Vendar je nedvomno ugo-tovljeno, da je bilo v zadnjih štirih letih pomorjenih 246 duhov-nikov in škofov, eden je bil obsojen na dosmrtno ječo, 1.065 ško-fov, in duhovnikov je v ječah, 589 duhovnikov je pogrešanih in nihče ne ve, kam so jih oblasti odvedle in 404 škojfe in duhovniki so pregnani in prisilno preseljeni v Sibirijo.

PRAGA, ČESKA. — Komunistično sodišče čehoslovaške je obsodilo dva ameriška vojaka na 12 let ječe in prisilnega dela. Vojaka sta prekorčila mejo med ameriško cono Nemčije in Čeho-slovaško. Na českem ozemlju so ju dobile oblasti in zaprle. USA ambasada v Pragi je ponovno posredovala, da naj se vojaka izpu-stijo, ker sta samo pomotoma zašla preko meje, pa je sodišče vztrajalo pri obtožbi, da sta prekorčila mejo radi špijonaže. Ra-di špijonaže sta bila tudi obsojena. Sodba se glasi: USA vojaka Hunter in Hill sta protipostavno prekorčila česko mejo v decem-bru 1948, da bi vohunila v Čehoslovaško. Zato je obsojen Hunter na 10 let ječe in težkega dela in Hill na 12 let. USA ambasador v Pragi je tudi proti sodbi brezuspešno protestiral. Razprava je bila tajna.

BELGRAD. — Titova vlada je dobila informacije, da bo Sov-jetska Rusija na albanski obali zgradila veliko bazo za podmorni-ce. V slučaju vojna, bodo sovjetske podmornice operirale s te baze po vsem Sredozemskem morju proti Anglo-Ameriški mornarici.

Dr. Milton S. Eisenhower v Clevelandu

Predsedoval bo zborovanju UNESCO - Njegova izjava opomenu zborovanja in o komunistični konferenci v New Yorku.

Predsednik US Commission za UNESCO, ki ima svojo gla-vno skupščino ta teden v Clevel-landu, je dr. Milton S. Eisen-hower, brat generala Eisenhower-ja. On je predsednik Kansas State College. Prispel je v Cle-veland, da bo predsedoval zbo-rovanju. Ob prihodu je dal iz-javo, da UNESCO dela za večje medsebojno razumevanje na-rodov. UNESCO je največji apostol demokracije. Če bi lju-dje demokracijo popolnoma raz-meli, bi nikdar ne izbrali kak drug način upravljanja javnih poslov. UNESCO skuša razla-gati demokracijo vsem svojim članom, ki jih je sedaj nad 40 milijonov.

Glede zadnje levičarske mi-rovne konference v New Yorku, je rekel, da o njej ne ve nič več kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

US komisija za UNESCO bo imela svojo sejo danes v hotel Clevelandu. V zvezi z glavnim zborovanjem UNESCO v Cle-veland, bo imelo svoje seje, ob-kot to, kar je bilo v časopisih. "Če sodim pa na podlagi tega, kar je bilo poročano, je bila ta newyorška konferenca samo ne-kaka razglaševalna deska za

sovjetsko propagando. Pa je prav, da je bila, smo vsaj sli-shali, kaj morejo povedati. Mi-slim, da ni bilo prav, da State Department nekaterim ni do-volil pristopa na konferenco in jim je odklonil vize. Mislim, da je to napačna taktika. Če je že priložnost, pri kateri naj lju-dje izpovedujejo svoja politična prepričanja, naj bo ta prilo-žnost dana vsem, ki jo žele. USA bo morala do skrajnosti zmanj-šati vse ovire za svobodno kre-tanje, svobodno izmenjavanje idej in svobodno izmenjavanje vseh objavljenih stvari," je de-jal Dr. Eisenhower.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

CC. šolske sestre šole sv. Vida se zahvaljujejo — CC. sestre, ki poučujejo v šoli sv. Vida se tem potom želi-jo najpristnejše zahvaliti čla-nicam Materinskega kluba za tako velikodušne darove, ki so jih bile deležne na zadnjem "linen shower." Rade bi se za-hvalile vsaki članici posebej, a ker je bilo več darov od neime-novanih in jim imena vseh niso znana, zato vam kličejo vsem: iskreni Bog plačaj.

Pozdravi iz sončne Californije — Poznani gostilničar Frank Mihčič, 7114 St. Clair Ave., ki se sedaj sonči tam v Californi-ji, pošilja vsem znancem in pri-jateljem tople pozdrave. Pravi da se ima prav imenito. Verja-memo. Ampak Frank, ob po-vratku prinesi kak zaboj po-maranč, da bomo vedeli, da si bil res v Californiji.

Nova slovenska gostilna — Mr. in Mrs. Anton Mihelich naznanjata, da bosta imela 1. aprila otvoritev svoje nove go-stilne "Star Inn," prej Star Winery v Geneva, Ohio in sicer na Rt. 534, Harpersfield. Ka-dar boste v tistih krajih, se o-glasite pri Mihelichevih in bo-ste gotovo prijazno in dobro postreženi.

Automobil Certificate of Title Dept. — Če imate avtomobil, ki ga nameravate prodati, kupiti ali se nanje v-estiti, morate iti na Title Dept., Crown Building, 310 Lakeside Ave. se naznanja, da bo ta urad v sredo 30. in četrtek 31. marca odprt do 8 zvečer. To pa zato, da se od pomore vsem tistim, ki so mogoče svoj avto "title" za-ložili ali zgubili, da lahko do-be novega, ker ga morate po-kazati predno dobite nove 1949 licenčne številke za vaš avto.

V bolnišnico — Marjory Sedmak, 16 letna hčerka Mr. in Mrs. Tony Sed-mak (Sedmak Moving) je bila odpeljana v Glenville bolnišni-co. Nahaja se v sobi 308 in je bolna za pljučnico. Obiski za-enkrat še niso dovoljeni.

Esther Zorc iz 1327 East Blvd. se tudi nahaja v Glenville bolnišnici in je srečno prestala operacijo na slepiču. Zdravje se ji je polagoma vrača.

Enajsta obletnica — V četrtek ob 6 bo v cerkvi sv. Lovrenca maša za pok. Frank Kroat v spomin enajste oblet-nice njegove smrti.

Odšel na pogreb — Ciril Rovanišek, tajnik dr. sv. Janeza Krstnika št. 87 ABZ je odšel na pogreb svojega očeta v Conemaugh, Pa. Vrne se v pon-deljek zvečer. Člani naj se v vseh potrebah glede društva o-brnejo na predsednika Charles Vertovšnik, 1104 E. 71 St.

Za društva na 80. cesti — Tajnik SND na 80. cesti na-znanja vsem društvom, ki so se-daj začasno zborovale v šolski dvorani, da so prostori zanje zopet pripravljeni in se lahko vrnejo na zborovanja ali seje v svoje stare prostore v SND.

V Lorain na cvetno nedeljo — V slovenskem narodnem domu v Lorainu bodo na cvetno nede-ljo igrali igro Pri Kapelici. Po-leg tega bo mešani zbor župni-je Marije Vnebovzete zapel ne-kaj prelepih slovenskih cerkve-nih in narodnih pesmi. Koncert in igra bosta skupno dala zelo podpisala. Delavska stranka in neodvisna stranka sta to že ske-nili. V parlamentu pričakujejo, da bo proti glasovalo samo deset komunistov.

Islandija glasuje o paktu ta teden

Reykjavik, Island. — Islan-dija pristopa k skupini Severno Atlantskega pakta in bo pakt podpisala. Delavska stranka in neodvisna stranka sta to že ske-nili. V parlamentu pričakujejo, da bo proti glasovalo samo deset komunistov.

Islandija glasuje o paktu ta teden

Reykjavik, Island. — Islan-dija pristopa k skupini Severno Atlantskega pakta in bo pakt podpisala. Delavska stranka in neodvisna stranka sta to že ske-nili. V parlamentu pričakujejo, da bo proti glasovalo samo deset komunistov.

Islandija glasuje o

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor)
6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

MARCH						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

NAROČNINA
Za Zed. države \$8.50 na leto;
za pol leta \$5.00; za četrt leta \$3.00.

Za Kanado in sploh za dežele izven Zed. držav \$10.00 na leto.
Za pol leta \$6.00, za 3 mesece \$3.50.

SUBSCRIPTION RATES
United States \$8.50 per year;
\$5.00 for 6 months; \$3.00 for 3 months.

Canada and all other countries outside United States \$10 per year. \$6 for 6 months, \$3.50 for 3 months.

No. 63 Wed., March 30, 1949

Zaslepljenec je spregledal

(Izpoved pisatelja Fisher-ja, bivšega gorečega komunista)
Aspiracije Rusije so postale zame še bolj privlačne po mojem potovanju v Evropo in Ameriko. Amerika je života-tila v otopeli "normalnosti" Harding-Coolidgejeve dobe. Italijanska demokracija je se podvalila Mussolinijevim fašistom. Nemški socialisti niso uspeli, da bi brzdali nemške vojne hujskače: junke, militariste in industrijske monopoliste.

Ni trajalo dolgo, pa sem napravil sklep. Dal sem prednost svežim sapam pred zatohlím, stoječim zrakom, dobro mislečim pionirjem pred očitnimi neuspehi starih kolesnic. Moje prosovjetsko zadržanje in stališče je postajalo od dne do dne bolj jasno.

O tem sem pisal leta 1925 v reviji "The Nation." Govorec o Emi Goldman in Aleksandru Berkmanu, dveh mednarodno znanih anarhistih, ki sta obiskala Rusijo leta 1920-1921, sem dejal: "Več političnih jetnikov je bilo v ječi (v tistih letih) kot jih je danes in slabše se jim je godilo. Berkman in Ema Goldman sta vedela to. Vendar jima je bilo kljub temu možno podpirati komunizem... Z drugimi besedami: če si prosovjetski, so politične ječe in politični jetniki sicer madež, ki ga obžaluješ; če pa postaneš razočaran, postanejo vzrok za odprt boj proti Rusiji."

Aleksander Berkman je kritiziral mojo izjavo. Iz Berlina je pisal: "Tekom prvega leta mojega bivanja v Rusiji, sem izkoristil vsako priložnost, da bi prepričal komunistične voditelje, da bi lep etični postopek s političnimi jetniki mnogo bolj služil revoluciji kakor pa persekucija. Celo po mojem končnem in definitivnem prelomu z boljševiki, po krvavem pokolju v Kronstadtu, sem se prizadeval in pomagal, da bi spremenili kruto ravnanje z jetniki."

Tukaj je Berkman potrdil mojo tezo. Bil je prosovjetski, ko je grajal boljševiški postopek s političnimi jetniki. Ko so pa Sovjeti v krvi zatrli revolto mornarjev v Kronstadtu, pa se je Berkmanu zastudil ves sovjetski režim. "Kronstadt" je odločilno vplival. Da tega trenutka je lahko čustveno in intelektualno dvomil ali morda celo popolnoma zavrnil boljševiško stvar v svojih mislih, toda je še vedno ni napadel.

Zame pa še več let ni bilo "Kronstadta."

Skozi vsa ta leta sem zavestno in podzavestno pretehtal sovjetski režim. Leta 1924 mi je postalo jasno, da je sovjetska država potisnila ob stran človeško svobodo v namenu, da izposluje ekonomsko svobodo masam. Toda po mojem mnenju, sem takrat pisal, to še ne opravičuje popolne odsotnosti svobodnega časopisa in obstoja GPU (tajne politične policije). "Na drugi strani pa," sem zapisal v istem članku — "je cilj boljševikov nova družba" in da nova družba, v kateri ne bo izkoriščanja, odtehta tudi odsotnost svobodnega časopisa in obstoj tajne policije.

Grda preteklost Rusije in njeni načrti za krasno bodočnost so ustvarjali mojo sodbo o tedanjosti. Kdo more vendar tarnati nad pomanjkanjem krompirja, če pa gradimo socializem!

Sovjeti so si prizadevali, da ohranijo pri življenju upanje na zakasnele dobrote. Šli so celo tako daleč, da so leta 1930 ukazali vsem pisateljem, naj smatrajo sedanost kakor da sploh ne obstoja, in pišejo o bodočnosti, kakor da je že tu.

Vsevolod Ivanov, znan sovjetski pisatelj, je pisal novelo o gigantski novi avtomobilski tovarni v Gorkiju. Ko je prišel nekdanji v tisto tovarno, je čital svoj rokopis na "mitingu delovnega ljudstva." V nekem njegovem poglavju je bilo govora o težavah, ki se pojavljajo ob potovanju preko velikih razdalj radi zanikrnih avtobusov in slabih cest. Komunisti na mitingu so ga nemudoma poklicali na odgovor.

"Koliko časa bo še trajalo, predno boste končali svojo novelo?" so ga vprašali.

"Šest mesecev," jim je odgovoril Ivanov.

"Prištetje k temu še nekaj mesecev," so mu odgovorili, "za cenzuriranje in tiskanje knjige. Torej knjiga ne bo izšla pred enim letom, dotlej pa bomo že imeli dobre ceste, nove avtobuse in apartment hiše v bližini tovarne. Torej, čemu ne bi opisali teh cest, avtobusov in hiš kakor da že obstojajo?"

Sporodno z industrializacijo Sovjetske Zveze je vlada pospešila kolektivizacijo kmetijstva. Leta 1929 so oblasti začele proces, pod katerim naj bi bilo milijon malih kmetov razlaščenih in kolektiviziranih.

Oblasti so se posluževale vsakega možnega nasilja, da zlomijo odpor kmetov. Često so se pojavile po vaseh čete Rdeče armade. Vojaki so hodili od hiše do hiše in ukazovali kmetom, naj tvorijo kolhoz ali zadržo. Kmetom so grozili z izgonom v Sibirijo in Turkestan, če bi se upirali. Čele množice kulakov ali premožnejših kmetov so odgnali v de-

lavška taborišča. Cena boljševiške naglice in dogmatike je bila ogromna.

Kolektivizacija kmetov je bila "Kronstadt spoznanja" za mnoge inozemske simpatizerje in tudi za neštete sovjetske državljane. Vsi ti so spoznali mnogo pred menoj, da je kolektivizacija tlačanstvo dvajsetega stoletja.

Ali so bile obljube vredne take cene? Moji vidiki in pogledi na stvar so me pričeli vznemirjati. Ali ne proslavljam tudi jaz jekla in kilovatov, pri tem pa pozabljam človeštvo?

(Nadalje jutri).

BESEDA IZ NARODA

Novice z Willarda

Willard, Wis.— Tu je po kratki bolezní (srčna kap) previden s svetimi zakramenti umrl Joseph Volarich. Pokojni je bil doma iz vasi Smast župnija Kobarid na Tolminkem. Tu v Ameriki je bil od leta 1913. Na Williardu je živel 24 let. Poročil se je bil 1913 v Milwaukee, Wis. o Justino roj. Gaberšek. Poleg zalujoče soproge zapušta še dve poročni hčeri. Ob času smrti je bil star 62 let. Bil je član društva sv. Družine št. 136 KSKJ. Pogreb s sv. mašo, katero je daroval č. p. Leo iz Lemonta (ki nadomestuje č. p. Odila, kateri je odšel na misijone) je bil 22. marca, katerega se je poleg društvnikov udeležilo številno sorodstvo, znanici in prijatelji. Soprogi, hčeram in sorodnikom izreka v imenu mnogih podpisanih globoko sožalje, pokojniku pa želimo sveti raj.

Mrs. Tolanij, ki tudi že dalj časa bolega, se je zdravje poslabšalo. — Mrs. Jos. Versaj, katerega se je pred par tedni morala podvreči nevarni operaciji, je še vedno v bolnišnici in se ji zdravstveno stanje že obetja na boljše. Dal Bog, da kmalu popolnoma okreva.

Tu je pred kratkim oženj uničil moderen hlev last John Zajca. Sklodo cenijo na okrog \$20.000. Osumljen in kakor vse kaže je nesrečo povzročil pri lastniku nek delavec, vendar se še ne ve, ali po nesreči, ali kako drugače. To bo seveda sodnija odločila. Zavarovan je bil za \$7.000.

Ludvig Perushek, zast.

Pionirski Bečvevi družini v spomin

Chicago, Ill. — V Glasilu z dne 23. marca, čitam poročilo o smrti blagega slovenskega pionirja v Strabane, Pennsylvanija, Antona Bečve, starejšega, ki je umrl 15. marca. Poročilo pravi, da je bil doma od Mirne peči. O njegovi blagi navdušeni slovenski ženi Mary, rojena Potočar, ki je umrla 1930, pa pravi, da je bila doma od Žužemberka.

Poročevalec je imel gotovo dober namen in je pač poročal; kakor mu je znano. Toda glede rojstnih krajev obeh pokojnih se je daleč zmotil in je v sled tega napačno poročal. Če bi že šlo, za kakega malo poznatega, bi naj bilo. Toda Bečveva sta preveč naredila za slovensko, posebno pa še za katoliško življenje v naselbin in bi bilo skoro greh, če bi se pustilo, da bi o njih zapisali, da so se rodili kje drugje, kakor so se pa res, oziroma, da sta prišla od kje drugje kakor pa od tam, odkjer sta resnično prišla.

Bečveva sta prišla v Ameriko tako le:

Pokojni Mr. Anton Bečve, st. je prišel v Ameriko leta 1895 iz vasi Hudo, fara Prečna pri Novem mestu. Pokojna Mrs. Mary Bečve (rojena Potočar), iz slikovite trštagorske vasice Zdinja vas, fara St. Peter pri Novem mestu. To je pa precej drugje, kakor pa pri Mirni peči pri Žužemberku! Poročila sta leta 1899 pri sv. Barbari v Bridgeville, Penna. Rodilo se je jima 10 sinov in 2 hčeri, od katerih sta hčeri in sedem sinov umrli.

Bečveva družina je bila ena

najbolj delavnih slovenskih družin v cannonburški okolici. To vedo Slovenci in drugi. Si nove sta vzorno vzgojila, ki zavzemajo danes odlična mesta v javnih uradih. Za KSKJednote so Bečvevi vseskozi najimilnejši poborniki in za vse kar je dobrega med Slovenci. Vrlim sinovom pokojnega Antona Bečve st., izrekam moje iskreno sožalje nad izgubo dobrega očeta. Naj spomin nanj živi med Slovenci zapadne Pennsylvanije, kakor tudi med Slovenci po Ameriki. On pa naj se spočije v Bogu od trudapolnega življenja na zemlji!

Marsikak čitatelj bo znabitel, kako pa ti več od kje sta bila, ki si v Chicagu? Ti podatki so točno zabeleženi v šestem letniku mesečnika Novega Sveta (1943) v tretji številki na 82 strani. Ko sem iskaval slovenske družine po Ameriki, sem tudi vrlo Bečvevo družino opisal in osebno poslušal zdaj umrlega pionirja Mr. Bečve, ki mi je ustmeno podajal podatke. Nad sedem let, kadar mi je čas dopuščal kak teden časa, sem hodil okrog in vrlil to delo. Vsaki slovenski družini sem privedoval in povdarjal, kako važno je radi nas samih da damo podatke o sebi v Novi Svet, da bodo vsaj potomci vedeli, iz katerih vasi in fara so prišli njihovi očetje in matere. Mnogi so se dali opisati, mnogi so bili tudi gluhi in mislili, da je to nepotrebno. Slučaji pa vsak dan kažejo, da je bilo tisto potrebno delo in družinsko opisovanje tistih dni, je danes eden nekak rodbinski kataster naših družin po Ameriki. Letniki "Novega Sveta" iz prejšnjih let, ki vsebujejo opisovanje naselbin in naših ljudi po Ameriki so dragocen arhiv ameriških Slovencev.

John Jerich.

Zahvala župnijskega odbora Lige v Collinwoodu

Cleveland, O. — Župnijska organizacija Lige katoliških slovenskih Amerikancev se prav lepo zahvali vsem, ki so pripomogli, da je naša prirediteljska delovna skupina tako lepo uspela. Posebej hvala vsem, ki so oskrbeli in izvedli tako lep in bogat program. G. Ant. Grdina, ki je povzročil razven, kjerkoli more kaj dobrega storiti, je bil ta večer med nami in nam je celo uro in še več kazal del zaloge svojih prežanimih slik. Mož je res zgled vneze za dobro. Bog mu povrni. Nato so nas lepo presenetili in razveselili naši cerkveni pevci in pevke pod vodstvom g. Martina Rakarja. Da lepo pojo smo vedeli, ali da nam bo toliko lepih zapeli, pa nismo pričakovali. Pa so se potrudili zares in so imeli uspeh, da že dolgo ne takega. In končno so igralci tridejanke "Pri Kapelici" svojo nalogo odlično rešili. Vsa je bil srečen in zadovoljen, da je prišel ta večer. Igralci so podajali slike slovenskega življenja tako živo in prepričevalno, da je gledalstvo kar živelo z dejanjem igre. Jok je bil po dvorani kadar je bila žalost na odru in smeh je odmeval, kadar je dejanje pokazalo srečne in vesele dogodke. To je pač najboljši dokaz, da je bilo vse izvrstno in da je igra odsegla uspeh in zanimanje. Hvala gospodu Tomazinu, hvala

la tisočera igralcem in igralkam. Upamo, da nas boste še obiskali. Hvala predsedniku g. Intiharju, ki je vodil, hvala glavnim tajnici Lige Mrs. Mary Hočvar, ki je pridno pomagala pri blagajni, hvala vsem drugim ki so kakorkoli delali za dober uspeh, hvala tudi Dr. Kreku za njegove besede in poročilo iz domovine in begunskih taborišči. Bog povrni vsem. Posebej še hvala članicam Oltarnega društva, ki so tako pridno prodajale vstopnice in pred večerom in na sam večer pomagale, da je bilo vse dobro in pravočasno pripravljeno. Imeli smo lep uspeh. Nad tri sto dolarjev čistega je pokazala blagajna. Za to pa gre hvala vsem, ki so napolnili dvorano. Vse smo poslali našim tajnici, da prispevamo tudi mi iz Collinwooda v sklad 25.000 dolarjev ki ga Liga zbira. Pevci in igralci so pa res tako dobri, da bi bilo prav, da jih povabite in pokličete se tudi po drugih naselbinah, da nastopijo še po drugih naših domovih. In Liga zelo potrebuje takih prireditev. Za odbor, Mary Izanec.

Za katoliško Ligo

Cleveland, O. — Anton Meljač iz Newburgha sporoča, da je prejel \$69.00 za blagajno kat. Lige v pomoč beguncem.

Prispevali so:

Društvo sv. Lovrenca št. 63 KSKJ — \$25.00;

Po \$10.00: Mrs. Rose Lovšek, 320 Morris St., Renton, Wash. in Florijan Cesar iz E. 81 St.

Po \$5.00: Društvo sv. Jožefa št. 146 KSKJ; Neimenovan; Neimenovan.

Po \$3.00: Neimenovan; Po \$2.00: Mrs. Frances Hoče, E. 78 St., Mrs. Mary Jerich, E. 81 St. in neimenovana.

Vsem darovalcem najlepša zahvala v imenu nesrečnih brezdomcev z željo, da bi se oglašili še drugi s kakim darom.

Igra in koncert Mladinskega pev. zbora

Cleveland, O. — Popotnik pride po cesti in se ustavi ter opazuje priletnega človeka, kako se trudi in sadi mlado sadno drevje in mu reče: "Malo pozno bo, kajti vi gotovo ne boste uživali sadu teh dreves..." — Mož se zravna, pogleda okrog sebe in mu reče: "Moj oče je sadil zame in jaz sadim za druge, a moji potomci bodo nadaljevali kar smo in so drugi pričeli."

Kaj bomo pa mi naredili? Podpirali bomo še nadalje našo mladino, pevke in kulturne zbornice, ker oni potrebujejo našo pomoč.

Tudi letos priredi naš Mladinski pevski zbor svoj pomladanski koncert in sicer v nedeljo 3. aprila ob pol štirih popoldne v Slovenskem delavskem domu na Waterloo Rd. Ta program bo obstojal iz igrice in petja. Njih blagajna se topi kot sneg na pomladanskem soncu. Vsem vam je gotovo znano; koliko je stroškov s prireditvami in končno vse zračuna in zaključuje račune, pa ostane le malina vsota za blagajno.

Zato pa ste vsi prav vljudno vabljeni, da v nedeljo popoldne napolnite dvorano in s tem daste našim malim pevcem več korajže in obenem tudi podporo za nadaljnje delo — za obstoj zbora in gojitev naše lepe slovenske pesmi. Upam, da ste bili vselej zadovoljni in da vam ni bilo žal, ko ste kupili vstopnico. Zbor je v dobrem vodstvu. Petje poučuje vam že dobro znana pevka Florence Umetič, s katero se mali pevci prav dobro razumejo.

Režiser pa je J. Steblaj, tudi vsem poznani igravec na naših odrih in kar on začne, vselej tudi dobro izpelje. Odbor pa tudi deluje in koristi zbora kar največ more. Jako pripo-

ročljivo bi tudi bilo, da bi se tudi stari pevci malo bolj zanimali in prihajali na seje in priporočali, kar se jim zdi, da bi bilo v korist tega zbora. Saj je to v korist naših otrok in obenem pa je tudi v ponos našelbin. Zato pa bodimo z njimi mi, ker že mnogo naših zavednih Slovencev ni več med nami, ki so podpirali slovensko kulturo.

Odločite se takoj in pridite v nedeljo 3. aprila ob pol štirih popoldne in napolnite dvorano Slovenskega doma na Waterloo Rd. Z malega raste veliko. J. P.

Rainbow Hunting and Fishing Club

Cleveland, O. — Na naši redni seji vršči se prvo nedeljo v mesecu marcu, je naš članstvo prineslo na površje pravila naše Lovske zveze. Najbolj je vzele v pretesno točko "Tekme med klubi". Debatiralo se je in ugibalo, kako bi bolj v splošnem zadovoljila članstvo naše zveze. Bila so različna mnenja med tem, ko je večina zagovarjala točko in bila mnenja, naj bi postavili pri tehnikah po več strelcev, kar bi mogoče privabilo večjo udeležbo v tem oziru.

Toda iz skušenj, ki jih tudi lahko malo premislamo, se nam z druge strani zopet pokaže zapreka ter pridemo zopet do ravno nasprotnega rezultata, ki nam jasno pove, da so ravno razni drugi opravki, ki se jih članstvo tudi ne more izogniti, kot so na primer seje, posamezni izleti, počitnice in drugi razni zadržki, ki se jih človek rad poslužuje v poletnem času. Ti zadržki večinoma zadržujejo naše članstvo od našega športa.

Iz tega razloga je zbornica sprejela predlog solovca Joseph Fortuna, ki govori o popravi točke "Tekma med klubi." Tekma naj se vrši med klubi samo enkrat in samo pri enem klubu kot pride po redu na vrsto v sezoni.

Po sprejetju te spremembe se je naročilo našim zastopnikom, da prinesejo in zagovarjajo to spremembo točke na naši letni seji vseh klubov spadajočih k Slovenski Lovski zvezi. — Zato in iz teh razlogov daje naš klub ostalim klubom v razmotrivanje na njih sejah, ki naj bi o tem razmotrivali in potem potom svojih zastopnikov sporočili mnenje članstva na glavni seji. Z lovskega pozdravom. — Tajnik.

Slovenskim rojakom v pozdrav in zahvalo

V prijetno dolžnost si ste jem, da lahko kot prvi begunec, ki sem prišel iz Avstrije v Ameriko, na tem mestu pozdravim vse ameriške rojake. Dojga je bila križava pot, ki je vodila v vstajenje in rešitev, morda je štela več kot štirinajst postaj. Vendar sem danes prepričan, da se bo v kratkem tudi drugim odprla pot v Ameriko, pot v rešitev. Raztepli se bomo tako po vsem svetu in vsem oznanjali največjo nevarnost človeštva, ki je v komunizmu, ki preti s popolnim duhovnim in materijalnim uničenjem človeštva. Istočasno pa bo naša naloga da prekaljeni in trpljenji in umiranju oznanimo svetu največje vrednote, ki obstoje v ljubezni do tpečnega naroda in ljubezni do preganjane Kristusove Cerkve. Dostikrat se mi zdi, da je prav v tem rešitev strašnega problema trpljenja, k je zadel naš mali narod.

Ko se prvič oglašam v Ameriški Domovini, je moja dolžnost, da se zahvalim vsem tistim, ki so pripomogli, da danes živim v svobodnem svetu. Na prvem mestu je gotovo moj stric Jože Hribar iz Joliet, ki se je trudil skoraj dve leti, da bi mi pripravil pot v Združene Države. Ni štedil ne z denar-

jem, ne z žrtvami, ne z časom, nobena pot ni bila predolga, nobena vrata predaleč, da ne bi nanje potekal in me tako rešil vseh onih, ki so me za vsako ceno hoteli uničiti, zavedajoč se, da vem le preveč njihovih krvočnosti in njihovih zločinov, ki so jih storili nad svojim narodom v domovini. Za vso njegovo pomoč in ljubezen mu bodi stotera zahvala. Bog naj mu bo bogat plačnik.

Enako se zahvaljujem svoji sestrični Antoniji Stradjot, ki me je v Clevelandu sprejela prav z materinsko ljubeznijo, svojim sorodnikom Izančevim v Clevelandu, ki so mi že v času begunstva s toliko ljubeznijo pomagali, kakor tudi vsem Šentvidčanom, Žužemberčanom in drugim rojakom, ki so me povsod tako lepo sprejeli in mi tudi denarno pomagali, ko se odpravljam na svoje novo službeno mesto. Vsem stokrat: — Bog plačaj.

Ze ob prvem srečanju z Ameriški Slovenci sem prišel do spoznanja, kako globoko je njihovo razumevanje za naš težki položaj in kako jasno je njihovo razumevanje za položaj v domovini. Res jih je še nekaj ki trbojv v rog Tita ali Stalina in s istočasno kopljejo v ameriškem razkošju in udobju, medtem ko njihovi bratje umirajo pod biči rabljev v domovini. Kako iskreno bi jim svetoval, naj zapuste Ameriko, pa naj gredo v domovino, da bodo tako tudi oni občutili bič "svobode" in "tovarištva." Mislim, da bi bili v nekaj dneh popolnoma ozdravljeni.

Istočasno sem tudi že ob vstopu v Ameriko v New Yorku kot tudi v Clevelandu spoznal, koliko Ameriški Slovenci darujejo za begunce, kot tudi za svojo domovino. Razumljivo je, da se njihovi darovi naravnost izgube v morju pomanjkanja in bede, ki so nam jo preskrbeli rdeči tringli. Kljub temu pa so njihove žrtve dober dokaz, da vsega občudovanja vredne. Prepričan pa sem, da bodo tudi oni, ki imajo danes morda še zaprto svoje srce za ljubezen do svojih trpečih rojakov spoznali svojo narodno in versko dolžnost ljubezni in se priključili veliki akciji ljubezni in tako pomagali lajšati križev pot svojih rojakov doma in v tujini, roker ne bo rešena naša domovina svojih rabljev in dokler si ne bo zadnji begunec poiskal novi dom, kjer bo lahko živel življenje, vredno človeka in človeškega dostojanstva. Zato na tem mestu imenu domovine in vseh beguncev izrekam najprišrejšno zahvalo vsem Ameriškim Slovincem za vso njihovo pomoč in razumevanje.

V upanju, da bomo ako Ameriški Slovenci kot tudi begunci delali v najlepšem soglasju za rešitev našega naroda odhajam v novo življenje v svobodni novi domovini.

Rev. Lavrh Ivan.

Dr. Kernovo berilo imamo zopet v zalogi

Dr. Kernovo "berilo" (Reader), po katerem so ljudje toliko spraševali, imamo zopet v zalogi v naši upravi. Kdor ga želi naročiti, naj to stori takoj, ker jih je komaj nekaj čez 100.

Berilo stane v našem uradu \$2, po pošti pa 25 centov več. Zlasti novi naseljenci v Kanadi naj se požurijo in berilo takoj naročijo, da ga bodo sigurno dobili. Naročilo naslovite na: Ameriška Domovina, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio.

Skopuštvu

Vodič tujcev je pokazal turistom že vse zanimivosti na gradu. V poslednji sobi pokaže z roko na sliko in de: "Nadnajte vidite tu sliko grofice Rozalinde, ki so jo zaradi skopuštvu umorili. Skopuštvu je koren vsega zla. Ali vas smem spomniti, dame in gospodje, da name ne pozabite!"

V Libijski puščavi

ROMAN

"Da, da!" je ječala Sadie.

"To so gotovo Egipčani!"

Polkovnik je pozorno vlek na ušesa, — pa vse je bilo tiho, nobenega glasu ni bilo več čuti —.

S slovesno resnobo je snel klubob.

"Čemu bi sami sebe varali, gospa Belmont?", je dejal počasi, "ko pa je končno treba pogledati resnici v obraz! Naš prijatelj se odšli v boljši svet —. Umri so, kakor umirajo možje —."

"Ampak — ampak, čemu bi jih naj bili postrelili —? Saj imajo — saj imajo — sulice!" je jokajoč ječala Sadie. Streslo jo je ko je govorila zadnje besede.

"Res je. Za ves svet bi vam ne hotel jemati upanja, ki se vam morebiti vzbuja. — Pa ni dobro, da bi si pripravljali bridko razočaranje —. Če bi bili ti strelji napad, bi se moral slušati tudi odgovor. Različne puške imajo različne glas in vsaj jaz, ki sem tega vajen, bi bil moral slušati odgovor beduinov —. Pa odgovora ni bilo. Razen tega bi bili Angleži napadli v velikem številu. Kar smo čuli, pa je bilo le kakih osem strelcov. Ni dvoma, nekoliko čudno je, kakor sami pravite, da bi bili brez potrebe trčili naboje, ampak —. Glejte, glejte, za Boga — tamle v puščavi!"

Kazal je proti vzhodu.

Dve postavi sta hiteli preko pešene ravnine, daleč zunaj, naglo kakor misel, bežeči temni senci v slabotni blede mesečini.

Sedaj sta bila na grebenu pešene valovine, sedaj sta spet izginita v globeli med dvema gričema, pa se iznova prikazali vrhu druge višine. Senci sta bežali pred karavana.

Hipona sta se ustavili na robu pešene grča in ujetniki so videli temni postavi jasno očrtani na zvezdnatem ozadju.

Dva jezdeca na kamelah sta bila, pa sedela sta počez, kakor se sedi na konjih, ne po strani, kakor sedijo beduini na kamelah —.

"Kamelarji — egiptovska obojema četa!" je kričnil polkovnik.

"Samo dva —?!" je brezupno zastokala gospodična Adams.

"O — to so samo predstraže, gospodična! Tipala, ki jih ste za glavna četa preko cele puščave. In glavna četa je dobrih deset milj zadaj. Prav zanesljivo! In — glejte, sedaj dajejo znamenja —! Dobri, pridni, zvesti kamelarji —!"

Mirni, redkobesedni vojščak je bil ves iz sebe. Rdeč biisk se je zasvetil vrh grča, za njim drugi, dva strela sta počila. In kakor misel, tako naglo sta izginita postavi, kot bi se bili vdrl v tla —.

Derviši so se za hip ustavili. Niso vedeli, ali naj nadaljujejo svojo pot ali pa zasledujejo sovražnika. Pa ni bilo kaj zasledovati, kajti med neštevilnimi peščenimi griči so lahko sovražne predstraže izginitle.

Uro za uro je ginevala noč, zvezde so kolobarile svojo pot po brezkončnem nebeskem oboku in naprej in naprej je hitela karavana —. —Krečevito so se držale ženske sedla. Polkovnik Cochran, utrujen sicer, pa neuklonljiv, jih je tolažil in junacil, kakor je najbolje vedel in znal. In vmes so njegove oči neprestano iskale po puščavi —.

Kri mu je bobnala v sencih in v ušesih in zdajpazdaj je zavpil, da čuje ropot bobnov in prasketanje pušk —. Vročinska omotica se ga je lotevala in cele čete zasledovalcev je videl trdo za seboj in vso noč je pripovedoval, da je rešitev blizu, da prihajajo Angleži, in vsakrat se mu je upanje razblinilo v bridko razočaranje —.

Solnce je posvetilo v blede jutro in prazna se je razgrinjala puščava krog njih, nobenega živega bitja ni bilo videti na vsej nepešeni planoti —.

S pekočimi očmi in težkimi srci so strmeli obupni popotniki preko gola, neizmernega prostora —. Njihovi upi so ginevali kakor jutranja meglica na obzorju gine pred topečimi žarki solca.

Začudene, prestrašene so gledale ženske svojega varuha —. Nekdaj čili, ponosni, vkljub svojim letom še vedno sveži vojščak se je čudno izpremenil v teh dveh dneh —.

Njegovi lasje, nekdanj temni in skrbno negovani, so med potom osiveli, — danes pa so bili beli kakor sneg. Bele koccine so odevale njegovo krepko zarisanost, nekdanj tako gladko brado. Žile na sencih in na čelu so se mu nabrekli in lica so mu upadla in bila polna gub. Njegov ravni hrbet, ki je svojčas izgledal kakor h kolu privezan, je bil sključen, glava mu je težko slonela na prsih — ves izmučen, zdelan, izmožgan je bil, 10 letja starejši tisti polkovnik Cochran, ki jih je spremljal od Kaire do Wadi Halfe.

Emir je prijel ob dolgi vrsti kamel in dajal povelja in opomine. Kamele so se pogonale v dir in upe ujetnikov je udušil telesni napor nagle ježe. Milja za miljo in miljo za miljo so hiteli naprej po brezkončnem peščenem prostoru. Zenske so se z zadnjimi silami oklepale sedla in tudi polkovnik je bil zdelan in na kraju svojih moči. Pa vkljub temu so njegove še vedno bistre oči skrbno in napeto opazovale obzorje in iskale rešiteljeve —.

"Zdi se mi, — zdi se mi!", je vzkliknila gospa Belmont, — tamle pred nami se nekaj premiče —!"

Polkovnik se je vzravnil v sedlu in si senčil oči pred mesečnimi žarki.

"Zares, gospa, — prav ste videli! Tamle pred nami so ljudje —!"

In sedaj so jih videli vsi štirje, — dolga četa se je zibala pred njimi, daleč zunaj v puščavi.

"V isti smeri potujejo kakor mi!", je vzkliknila gospa Belmont, ki je imela mnogo boljše oči nego Cochran.

Pa polkovnik je polglasno zaklel v svoje sive brke.

"Poglejte te sledove —! Seveda —! Ti ljudje so naša lastna predstraža, ki je zapustila oazo pred nami —. Emir nas priganja k temu divjemu diru, da bi došel svoje ljudi —!"

Kmalu so se jim približali. Res je bila četa dervišev, ki je prva odjezdila iz tabora —.

Ali Wad Ibrahim je pridiral in koj sta se zaglobila. Z emirjem v posvet. Kazala sta v smeri, kjer so se pojavile sovražne predstraže in majala z glavami kakor ljudje, ki jih tarejo mnoge in težke skrbi. In nato sta se obe četi združili v eno in sta skupno potovali proti jugu.

Uro za uro je ginevala noč, zvezde so kolobarile svojo pot po brezkončnem nebeskem oboku in naprej in naprej je hitela karavana —. —Krečevito so se držale ženske sedla. Polkovnik Cochran, utrujen sicer, pa neuklonljiv, jih je tolažil in junacil, kakor je najbolje vedel in znal. In vmes so njegove oči neprestano iskale po puščavi —.

Kri mu je bobnala v sencih in v ušesih in zdajpazdaj je zavpil, da čuje ropot bobnov in prasketanje pušk —. Vročinska omotica se ga je lotevala in cele čete zasledovalcev je videl trdo za seboj in vso noč je pripovedoval, da je rešitev blizu, da prihajajo Angleži, in vsakrat se mu je upanje razblinilo v bridko razočaranje —.

Solnce je posvetilo v blede jutro in prazna se je razgrinjala puščava krog njih, nobenega živega bitja ni bilo videti na vsej nepešeni planoti —.

S pekočimi očmi in težkimi srci so strmeli obupni popotniki preko gola, neizmernega prostora —. Njihovi upi so ginevali kakor jutranja meglica na obzorju gine pred topečimi žarki solca.

Začudene, prestrašene so gledale ženske svojega varuha —. Nekdaj čili, ponosni, vkljub svojim letom še vedno sveži vojščak se je čudno izpremenil v teh dveh dneh —.

Njegovi lasje, nekdanj temni in skrbno negovani, so med potom osiveli, — danes pa so bili beli kakor sneg. Bele koccine so odevale njegovo krepko zarisanost, nekdanj tako gladko brado. Žile na sencih in na čelu so se mu nabrekli in lica so mu upadla in bila polna gub. Njegov ravni hrbet, ki je svojčas izgledal kakor h kolu privezan, je bil sključen, glava mu je težko slonela na prsih — ves izmučen, zdelan, izmožgan je bil, 10 letja starejši tisti polkovnik Cochran, ki jih je spremljal od Kaire do Wadi Halfe.

Emir je prijel ob dolgi vrsti kamel in dajal povelja in opomine. Kamele so se pogonale v dir in upe ujetnikov je udušil telesni napor nagle ježe. Milja za miljo in miljo za miljo so hiteli naprej po brezkončnem peščenem prostoru. Zenske so se z zadnjimi silami oklepale sedla in tudi polkovnik je bil zdelan in na kraju svojih moči. Pa vkljub temu so njegove še vedno bistre oči skrbno in napeto opazovale obzorje in iskale rešiteljeve —.

"Zdi se mi, — zdi se mi!", je vzkliknila gospa Belmont, — tamle pred nami se nekaj premiče —!"

Polkovnik se je vzravnil v sedlu in si senčil oči pred mesečnimi žarki.

"Zares, gospa, — prav ste videli! Tamle pred nami so ljudje —!"

In sedaj so jih videli vsi štirje, — dolga četa se je zibala pred njimi, daleč zunaj v puščavi.

"V isti smeri potujejo kakor mi!", je vzkliknila gospa Belmont, ki je imela mnogo boljše oči nego Cochran.

Pa polkovnik je polglasno zaklel v svoje sive brke.

"Poglejte te sledove —! Seveda —! Ti ljudje so naša lastna predstraža, ki je zapustila oazo pred nami —. Emir nas priganja k temu divjemu diru, da bi došel svoje ljudi —!"

Kmalu so se jim približali. Res je bila četa dervišev, ki je prva odjezdila iz tabora —.

Ali Wad Ibrahim je pridiral in koj sta se zaglobila. Z emirjem v posvet. Kazala sta v smeri, kjer so se pojavile sovražne predstraže in majala z glavami kakor ljudje, ki jih tarejo mnoge in težke skrbi. In nato sta se obe četi združili v eno in sta skupno potovali proti jugu.

Uro za uro je ginevala noč, zvezde so kolobarile svojo pot po brezkončnem nebeskem oboku in naprej in naprej je hitela karavana —. —Krečevito so se držale ženske sedla. Polkovnik Cochran, utrujen sicer, pa neuklonljiv, jih je tolažil in junacil, kakor je najbolje vedel in znal. In vmes so njegove oči neprestano iskale po puščavi —.

Kri mu je bobnala v sencih in v ušesih in zdajpazdaj je zavpil, da čuje ropot bobnov in prasketanje pušk —. Vročinska omotica se ga je lotevala in cele čete zasledovalcev je videl trdo za seboj in vso noč je pripovedoval, da je rešitev blizu, da prihajajo Angleži, in vsakrat se mu je upanje razblinilo v bridko razočaranje —.

Solnce je posvetilo v blede jutro in prazna se je razgrinjala puščava krog njih, nobenega živega bitja ni bilo videti na vsej nepešeni planoti —.

S pekočimi očmi in težkimi srci so strmeli obupni popotniki preko gola, neizmernega prostora —. Njihovi upi so ginevali kakor jutranja meglica na obzorju gine pred topečimi žarki solca.

Začudene, prestrašene so gledale ženske svojega varuha —. Nekdaj čili, ponosni, vkljub svojim letom še vedno sveži vojščak se je čudno izpremenil v teh dveh dneh —.

Njegovi lasje, nekdanj temni in skrbno negovani, so med potom osiveli, — danes pa so bili beli kakor sneg. Bele koccine so odevale njegovo krepko zarisanost, nekdanj tako gladko brado. Žile na sencih in na čelu so se mu nabrekli in lica so mu upadla in bila polna gub. Njegov ravni hrbet, ki je svojčas izgledal kakor h kolu privezan, je bil sključen, glava mu je težko slonela na prsih — ves izmučen, zdelan, izmožgan je bil, 10 letja starejši tisti polkovnik Cochran, ki jih je spremljal od Kaire do Wadi Halfe.

Emir je prijel ob dolgi vrsti kamel in dajal povelja in opomine. Kamele so se pogonale v dir in upe ujetnikov je udušil telesni napor nagle ježe. Milja za miljo in miljo za miljo so hiteli naprej po brezkončnem peščenem prostoru. Zenske so se z zadnjimi silami oklepale sedla in tudi polkovnik je bil zdelan in na kraju svojih moči. Pa vkljub temu so njegove še vedno bistre oči skrbno in napeto opazovale obzorje in iskale rešiteljeve —.

"Zdi se mi, — zdi se mi!", je vzkliknila gospa Belmont, — tamle pred nami se nekaj premiče —!"

Polkovnik se je vzravnil v sedlu in si senčil oči pred mesečnimi žarki.

"Zares, gospa, — prav ste videli! Tamle pred nami so ljudje —!"

In sedaj so jih videli vsi štirje, — dolga četa se je zibala pred njimi, daleč zunaj v puščavi.

"V isti smeri potujejo kakor mi!", je vzkliknila gospa Belmont, ki je imela mnogo boljše oči nego Cochran.

Pa polkovnik je polglasno zaklel v svoje sive brke.

"Poglejte te sledove —! Seveda —! Ti ljudje so naša lastna predstraža, ki je zapustila oazo pred nami —. Emir nas priganja k temu divjemu diru, da bi došel svoje ljudi —!"

Kmalu so se jim približali. Res je bila četa dervišev, ki je prva odjezdila iz tabora —.

Ali Wad Ibrahim je pridiral in koj sta se zaglobila. Z emirjem v posvet. Kazala sta v smeri, kjer so se pojavile sovražne predstraže in majala z glavami kakor ljudje, ki jih tarejo mnoge in težke skrbi. In nato sta se obe četi združili v eno in sta skupno potovali proti jugu.

Uro za uro je ginevala noč, zvezde so kolobarile svojo pot po brezkončnem nebeskem oboku in naprej in naprej je hitela karavana —. —Krečevito so se držale ženske sedla. Polkovnik Cochran, utrujen sicer, pa neuklonljiv, jih je tolažil in junacil, kakor je najbolje vedel in znal. In vmes so njegove oči neprestano iskale po puščavi —.

Kri mu je bobnala v sencih in v ušesih in zdajpazdaj je zavpil, da čuje ropot bobnov in prasketanje pušk —. Vročinska omotica se ga je lotevala in cele čete zasledovalcev je videl trdo za seboj in vso noč je pripovedoval, da je rešitev blizu, da prihajajo Angleži, in vsakrat se mu je upanje razblinilo v bridko razočaranje —.

Solnce je posvetilo v blede jutro in prazna se je razgrinjala puščava krog njih, nobenega živega bitja ni bilo videti na vsej nepešeni planoti —.

S pekočimi očmi in težkimi srci so strmeli obupni popotniki preko gola, neizmernega prostora —. Njihovi upi so ginevali kakor jutranja meglica na obzorju gine pred topečimi žarki solca.

Začudene, prestrašene so gledale ženske svojega varuha —. Nekdaj čili, ponosni, vkljub svojim letom še vedno sveži vojščak se je čudno izpremenil v teh dveh dneh —.

Njegovi lasje, nekdanj temni in skrbno negovani, so med potom osiveli, — danes pa so bili beli kakor sneg. Bele koccine so odevale njegovo krepko zarisanost, nekdanj tako gladko brado. Žile na sencih in na čelu so se mu nabrekli in lica so mu upadla in bila polna gub. Njegov ravni hrbet, ki je svojčas izgledal kakor h kolu privezan, je bil sključen, glava mu je težko slonela na prsih — ves izmučen, zdelan, izmožgan je bil, 10 letja starejši tisti polkovnik Cochran, ki jih je spremljal od Kaire do Wadi Halfe.

Emir je prijel ob dolgi vrsti kamel in dajal povelja in opomine. Kamele so se pogonale v dir in upe ujetnikov je udušil telesni napor nagle ježe. Milja za miljo in miljo za miljo so hiteli naprej po brezkončnem peščenem prostoru. Zenske so se z zadnjimi silami oklepale sedla in tudi polkovnik je bil zdelan in na kraju svojih moči. Pa vkljub temu so njegove še vedno bistre oči skrbno in napeto opazovale obzorje in iskale rešiteljeve —.

"Zdi se mi, — zdi se mi!", je vzkliknila gospa Belmont, — tamle pred nami se nekaj premiče —!"

Polkovnik se je vzravnil v sedlu in si senčil oči pred mesečnimi žarki.

"Zares, gospa, — prav ste videli! Tamle pred nami so ljudje —!"

In sedaj so jih videli vsi štirje, — dolga četa se je zibala pred njimi, daleč zunaj v puščavi.

"V isti smeri potujejo kakor mi!", je vzkliknila gospa Belmont, ki je imela mnogo boljše oči nego Cochran.

Pa polkovnik je polglasno zaklel v svoje sive brke.

"Poglejte te sledove —! Seveda —! Ti ljudje so naša lastna predstraža, ki je zapustila oazo pred nami —. Emir nas priganja k temu divjemu diru, da bi došel svoje ljudi —!"

Kmalu so se jim približali. Res je bila četa dervišev, ki je prva odjezdila iz tabora —.

Ali Wad Ibrahim je pridiral in koj sta se zaglobila. Z emirjem v posvet. Kazala sta v smeri, kjer so se pojavile sovražne predstraže in majala z glavami kakor ljudje, ki jih tarejo mnoge in težke skrbi. In nato sta se obe četi združili v eno in sta skupno potovali proti jugu.

Uro za uro je ginevala noč, zvezde so kolobarile svojo pot po brezkončnem nebeskem oboku in naprej in naprej je hitela karavana —. —Krečevito so se držale ženske sedla. Polkovnik Cochran, utrujen sicer, pa neuklonljiv, jih je tolažil in junacil, kakor je najbolje vedel in znal. In vmes so njegove oči neprestano iskale po puščavi —.

Kri mu je bobnala v sencih in v ušesih in zdajpazdaj je zavpil, da čuje ropot bobnov in prasketanje pušk —. Vročinska omotica se ga je lotevala in cele čete zasledovalcev je videl trdo za seboj in vso noč je pripovedoval, da je rešitev blizu, da prihajajo Angleži, in vsakrat se mu je upanje razblinilo v bridko razočaranje —.

Solnce je posvetilo v blede jutro in prazna se je razgrinjala puščava krog njih, nobenega živega bitja ni bilo videti na vsej nepešeni planoti —.

S pekočimi očmi in težkimi srci so strmeli obupni popotniki preko gola, neizmernega prostora —. Njihovi upi so ginevali kakor jutranja meglica na obzorju gine pred topečimi žarki solca.

Začudene, prestrašene so gledale ženske svojega varuha —. Nekdaj čili, ponosni, vkljub svojim letom še vedno sveži vojščak se je čudno izpremenil v teh dveh dneh —.

Njegovi lasje, nekdanj temni in skrbno negovani, so med potom osiveli, — danes pa so bili beli kakor sneg. Bele koccine so odevale njegovo krepko zarisanost, nekdanj tako gladko brado. Žile na sencih in na čelu so se mu nabrekli in lica so mu upadla in bila polna gub. Njegov ravni hrbet, ki je svojčas izgledal kakor h kolu privezan, je bil sključen, glava mu je težko slonela na prsih — ves izmučen, zdelan, izmožgan je bil, 10 letja starejši tisti polkovnik Cochran, ki jih je spremljal od Kaire do Wadi Halfe.

Emir je prijel ob dolgi vrsti kamel in dajal povelja in opomine. Kamele so se pogonale v dir in upe ujetnikov je udušil telesni napor nagle ježe. Milja za miljo in miljo za miljo so hiteli naprej po brezkončnem peščenem prostoru. Zenske so se z zadnjimi silami oklepale sedla in tudi polkovnik je bil zdelan in na kraju svojih moči. Pa vkljub temu so njegove še vedno bistre oči skrbno in napeto opazovale obzorje in iskale rešiteljeve —.

"Zdi se mi, — zdi se mi!", je vzkliknila gospa Belmont, — tamle pred nami se nekaj premiče —!"

Polkovnik se je vzravnil v sedlu in si senčil oči pred mesečnimi žarki.

"Zares, gospa, — prav ste videli! Tamle pred nami so ljudje —!"

In sedaj so jih videli vsi štirje, — dolga četa se je zibala pred njimi, daleč zunaj v puščavi.

"V isti smeri potujejo kakor mi!", je vzkliknila gospa Belmont, ki je imela mnogo boljše oči nego Cochran.

Pa polkovnik je polglasno zaklel v svoje sive brke.

"Poglejte te sledove —! Seveda —! Ti ljudje so naša lastna predstraža, ki je zapustila oazo pred nami —. Emir nas priganja k temu divjemu diru, da bi došel svoje ljudi —!"

Kmalu so se jim približali. Res je bila četa dervišev, ki je prva odjezdila iz tabora —.

Ali Wad Ibrahim je pridiral in koj sta se zaglobila. Z emirjem v posvet. Kazala sta v smeri, kjer so se pojavile sovražne predstraže in majala z glavami kakor ljudje, ki jih tarejo mnoge in težke skrbi. In nato sta se obe četi združili v eno in sta skupno potovali proti jugu.

Uro za uro je ginevala noč, zvezde so kolobarile svojo pot po brezkončnem nebeskem oboku in naprej in naprej je hitela karavana —. —Krečevito so se držale ženske sedla. Polkovnik Cochran, utrujen sicer, pa neuklonljiv, jih je tolažil in junacil, kakor je najbolje vedel in znal. In vmes so njegove oči neprestano iskale po puščavi —.

Kri mu je bobnala v sencih in v ušesih in zdajpazdaj je zavpil, da čuje ropot bobnov in prasketanje pušk —. Vročinska omotica se ga je lotevala in cele čete zasledovalcev je videl trdo za seboj in vso noč je pripovedoval, da je rešitev blizu, da prihajajo Angleži, in vsakrat se mu je upanje razblinilo v bridko razočaranje —.

Solnce je posvetilo v blede jutro in prazna se je razgrinjala puščava krog njih, nobenega živega bitja ni bilo videti na vsej nepešeni planoti —.

S pekočimi očmi in težkimi srci so strmeli obupni popotniki preko gola, neizmernega prostora —. Njihovi upi so ginevali kakor jutranja meglica na obzorju gine pred topečimi žarki solca.

Začudene, prestrašene so gledale ženske svojega varuha —. Nekdaj čili, ponosni, vkljub svojim letom še vedno sveži vojščak se je čudno izpremenil v teh dveh dneh —.

Njegovi lasje, nekdanj temni in skrbno negovani, so med potom osiveli, — danes pa so bili beli kakor sneg. Bele koccine so odevale njegovo krepko zarisanost, nekdanj tako gladko brado. Žile na sencih in na čelu so se mu nabrekli in lica so mu upadla in bila polna gub. Njegov ravni hrbet, ki je svojčas izgledal kakor h kolu privezan, je bil sključen, glava mu je težko slonela na prsih — ves izmučen, zdelan, izmožgan je bil, 10 letja starejši tisti polkovnik Cochran, ki jih je spremljal od Kaire do Wadi Halfe.

Emir je prijel ob dolgi vrsti kamel in dajal povelja in opomine. Kamele so se pogonale v dir in upe ujetnikov je udušil telesni napor nagle ježe. Milja za miljo in miljo za miljo so hiteli naprej po brezkončnem peščenem prostoru. Zenske so se z zadnjimi silami oklepale sedla in tudi polkovnik je bil zdelan in na kraju svojih moči. Pa vkljub temu so njegove še vedno bistre oči skrbno in napeto opazovale obzorje in iskale rešiteljeve —.

"Zdi se mi, — zdi se mi!", je vzkliknila gospa Belmont, — tamle pred nami se nekaj premiče —!"

Polkovnik se je vzravnil v sedlu in si senčil oči pred mesečnimi žarki.

"Zares, gospa, — prav ste videli! Tamle pred nami so ljudje —!"

In sedaj so jih videli vsi štirje, — dolga četa se je zibala pred njimi, daleč zunaj v puščavi.

"V isti smeri potujejo kakor mi!", je vzkliknila gospa Belmont, ki je imela mnogo boljše oči nego Cochran.

Pa polkovnik je polglasno zaklel v svoje sive brke.

"Poglejte te sledove —! Seveda —! Ti ljudje so naša lastna predstraža, ki je zapustila oazo pred nami —. Emir nas priganja k temu divjemu diru, da bi došel svoje ljudi —!"

Kmalu so se jim približali. Res je bila četa dervišev, ki je prva odjezdila iz tabora —.

Ali Wad Ibrahim je pridiral in koj sta se zaglobila. Z emirjem v posvet. Kazala sta v smeri, kjer so se pojavile sovražne predstraže in majala z glavami kakor ljudje, ki jih tarejo mnoge in težke skrbi. In nato sta se obe četi združili v eno in sta skupno potovali proti jugu.

Uro za uro je ginevala noč, zvezde so kolobarile svojo pot po brezkončnem nebeskem oboku in naprej in naprej je hitela karavana —. —Krečevito so se držale ženske sedla. Polkovnik Cochran, utrujen sicer, pa neuklonljiv, jih je tolažil in junacil, kakor je najbolje vedel in znal. In vmes so njegove oči neprestano iskale po puščavi —.

Kri mu je bobnala v sencih in v ušesih in zdajpazdaj je zavpil, da čuje ropot bobnov in prasketanje pušk —. Vročinska omotica se ga je lotevala in cele čete zasledovalcev je videl trdo za seboj in vso noč je pripovedoval, da je rešitev blizu, da prihajajo Angleži, in vsakrat se mu je upanje razblinilo v bridko razočaranje —.

Solnce je posvetilo v blede jutro in prazna se je razgrinjala puščava krog njih, nobenega živega bitja ni bilo videti na vsej nepešeni planoti —.

S pekočimi očmi in težkimi srci so strmeli obupni popotniki preko gola, neizmernega prostora —. Njihovi upi so ginevali kakor jutranja meglica na obzorju gine pred topečimi žarki solca.

Začudene, prestrašene so gledale ženske svojega varuha —. Nekdaj čili, ponosni, vkljub svojim letom še vedno sveži vojščak se je čudno izpremenil v teh dveh dneh —.

Njegovi lasje, nekdanj temni in skrbno negovani, so med potom osiveli, — danes pa so bili beli kakor sneg. Bele koccine so odevale njegovo krepko zarisanost, nekdanj tako gladko brado. Žile na sencih in na čelu so se mu nabrekli in lica so mu upadla in bila polna gub. Njegov ravni hrbet, ki je svojčas izgledal kakor h kolu privezan, je bil sključen, glava mu je težko slonela na prsih — ves izmučen, zdelan, izmož

IVAN JONTEZ:

PRISELJENCI

Povest iz kanadskega življenja

"Kako daleč?"
 "Štirideset milj. Prijazen kraj in..."

"Koliko plača?"

"Trideset dolarjev na mesec. Deset ur dela dnevno in dobra hrana. Ni slabo, v mestu..."

"Kani se tega!" ga je zopet prekinil Janez. "Vem, kako je v mestu. Ampak trideset je prekleto malo! Meseci so dolgi. Ali bi ne dal več?"

"Ne more. Sicer pa je to dobra plača, v mestu še toliko ne zaslužiš."

"Seveda, če človek tako dela kakor jaz..." je trpko pripomnil Janez ter začel ugrabiti, ali bi šel ali ne.

Odločil se je za prvo: "Pojdem, poskusim, lahko. Sit sem že tega vednega beganja in stikanja za delom! Slabše menda ne bo zame na farmi kakor tukaj v mestu. Poskusi se lahko: če bo šlo, bo šlo, če ne, pa ne."

2

Kraj je bil prijazen; plodna polja, v marsičem zelo slična domačim poljem, zeleni gozdovi in čedna farmarska bivališča, raztresena po polju liki otoki v zelenem morju. S svojo novo okolico se je Janez brž sprijaznil. Delo je bilo sicer težko, vendar mu ni delalo večjih preglavic. Edino molža se mu je upirala izpočetka; Janez je namreč videl dekle v starem kraju mlestiti krave, vendar sam tega ni bil nikdar poskusil in zato ni vedel, da je tudi to opravilo precej težavno, posebno še za novince.

Prvo jutro na farmi mu je molža delala hude preglavice. Gospodar je bil pomolzel že devet krav, Janez se je še vedno mučil s prvo. Fant je vlekel, cukal in stiskal, toda mleko ni in ni hotelo iz vimena.

"Zlodja, nisem mislil, da je molža tako težavno opravilo!" je godrnjal ter si z rokavom brisal potni obraz.

Gospodar se je smehljaj: "Počasi, John, se boš že privadil. Na roke je težje mlestiti kot s strojem."

S temi besedami je izvalil Jonezu opravičilo: "Res je tako — in jaz znam mlestiti le s strojem..." Kakšni stroji za molžo, Janez seveda ni vedel.

Gospodar pa ga je smehljaje bodril: "Nič ne dene, se boš že privadil."

Toda sicer do skrajnosti potrpežljivo kravo je končno minila vsa njena krepostna potrpežljivost, kajti Janez jo je molzel le predolgo; z odločno kretnjo zadnjih nog je položila Janeza na hrbet, dvignila rep ter zbežljajla skozi odprto leseno pašnik. Posoda z mlekom se je prevrnila na Janeza.

Fant ni vedel, ali bi se jezil ali smejal. Odločil se je za slednje. "Končno kravi ne morem zameriti, da se je naveličala utrudljive molže; saj sem je tudi jaz sit za danes," se je smejal.

V nekaj dnevih so težave zaradi molže odpadle; Janez se je privadil tudi temu in kmalu je molzel vseh deset krav sam.

Po nekaj tednih večjih in manjših nepravil je bil Janez prilično upeljan v vse podro-

nosti svoje nove službe in delu se je bil že nekam privadil. Delali so deset ur dnevno—deseturnega delovnika so se držali vsi tamošnji farmarji, vsled česar jih je imel Janez za dokaj pametne ljudi. Edino osamljenost mu ni bila po godu. Čez dan, na polju, je bil brez malega zmerom sam, zato se je pri delu vračje dolgočasil. Če bi bil imel kakkega tovariša, bi se bil lažje sprijaznil z novo okolico in ljudmi, tako pa mu je bilo včasih prav težko pri duši. Domotožje, ki ga doslej ni posebno nadlegovalo, ga je začelo kruto mučiti. Pri delu so mu uhajali pogledi po okolici, ki jo je v mislih primerjal z Gorenjsko, toda s slabim uspehom. Ej, Gorenjska je drugačna dežela, lepša, prijaznejša, mikavnejša in bolj domača! In kadar je ob večerih posedal pred hišo in strmel v nočno nebo, mu je bilo še težje. Spomini tistih lepih, mehkih noči, ki zvene prijetnega črčanja murnov, kvakanja žab v vaški mlaki in petja fantov na vasi; spomini, ki tavajo po poljskih stezah, se lovijo med debli v tiho noč pri- tajeno šepetajočega gozda in hitijo proti sosednji vasi; ki tam postavajo pod okni, skozi katera pomežikujejo v zvezdno noč živahne dekleške oči; ti in še drugi podobni spomini, vsi grenkosladki in neprijetno prijetni, so parali srce Janeza ter ga vabili nazaj, na solčno Gorenjsko. Toda Janez se ni mogel odzvati tem prijetno zvonečim vabilom, čeprav bi bil največkrat tako pripravljen odkuriti nazaj odkoder je prišel. Njegova usoda je bila za nedogleden čas priklenjena k tujini in temu se je moral pokoriti, rad ali nerad — usoda ne vpraša, temveč se mimo vseh tihih in glasnih protestov in bolečih hrepenenj neprestano, brez odmora dalje izvršuje.

Toda to domotožje, ki se je izprva javljalo glasno, kričeče in boleče, je polagoma prešlo v nekaj tihega, sicer še bolečega, vendar skrito globoko v duši, odkoder se je javljalo pri- tajeno, jedva slišno kakor žalna pesem v sivi davni prestane bolečine. Je že tako: vsaka živa stvar se mora prilagoditi izpremenjeni okolici in razmeram ali pa poginiti; človek, kot eno najbolj trdoživih zeme- ljskih bitij, se vsemu privadi in vedno zna prilagoditi svoje živ- ljenje novi okolici in razmeram. Janez ni bil nikakršna izjema: vsemu se je privadil dokaj hitro in življenje mu je bilo s tem olajšano.

Gospodar, še mladi fant, nje- gov šepavi brat in njuna mati, ki je gospodnjila, so bili na moč prijazni z njim; sosedje niso bili nič manj prijazni, tako da se je Janez po nekaj te- rdnih počutil precej domačega med njimi. Posebno pa mu je začelo ugajati v novem kraju, ko mu je začela vračati tople poglede dvaindvajsetletna so- sedova Zofka, čedna in živahna mladenka. Dekle mu je "padlo v oči" takoj drugi teden, ko ga je gospodar "posodil" sosedu za dva dni; fant je bil zdrav in si ni mogel pomagati, če so

mu oči obvisle na zdravi, sta- siti mladenki, ki je bila vrh te- ga še jako prijazna in zgovorna z njim in ga znala tako lepo pogledati, da se je v njem vse začelo razburjati. Nu, počasi sta se bolj in bolj seznanila in nazadnje sta si celo zaupala, da se imata rada, kar je seveda obadva osrečilo. Začele so se sanje o srečni bodočnosti, ki jih sanjajo pač vsi zaljubljeni, bilo je govora tudi o skup- nem, zakonskem življenju in spomini, ki so preje mučili Ja- neza, so se morali spričo tega umakniti v temne, s pajčevinami preprežene kotičke njegove duše. Ljudje smo že taki, da v

trenutni in bolj ali manj do- zdevni sreči radi pozabljamo vse drugo in Janez je bil od svo- jega rojstva pa do smrti pač zgolj navaden človek; čudna mešanica bolj in slabih lastnosti, ki jo kljub strašni ne- popolnosti imenujemo — krono stvarstva.

Toda sanje so bile in vedno bodo zgolj sanje. Včasih se uresničijo, to moramo prizna- ti, toda največkrat nam ne pre- ostane drugega kot zaviti jih v svilen papir in prevezati s pla- vim trakom, nakar jih spravi- mo v skrinjico lepih spominov in pozabimo...

(Dalje prihodnje).

NEW SHOES
for your Children's Easter

Brown and red double-strap calf sandal heel... \$4.98 and up

Patent wedge sandal double-strap... \$3.98 and up

Boys' brown calf stitched oxford... \$4.95 and up

Pretty to look at... Scientifically made for healthy, comfortable wear. Bring the kiddies in today!

MANDEL SHOE STORE

6125 ST. CLAIR AVENUE

(Lauschetovo poslopje)

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

C.H. Wellington

G. WHISKERS

1915

1949

Naznanilo in Zahvala

Zalostnega in globoko potrtega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je preminula naša draga in ljubljena hčerka, sestra in teta

Helena D. Urbas

ki je previdena z sv. zakramenti zaspala v Gospodu dne 19. februarja 1949. Naša draga pokojnica je bila rojena 17. avgusta 1915 v Clevelandu, Ohio. Pogreb se je vršil dne 22. februarja 1949 iz Frank Zakrajšek in Sinovi pogrebne- nega zavoda v cerkev sv. Vida. Po pogrebni sv. maši, katero je daroval preč. Msgr. Rt. Rev. B. J. Ponikvar, smo jo položili k zemeljskemu počitku na pokopališču Kalvarija.

V dolžnost si štejemo, da se na tem mestu prav iskreno zahvalimo preč. g. Msgr. Rt. Rev. B. J. Ponikvarju za opravljeno pogrebno sv. mašo ter druge pogrebne molitve. Za vse to naš iskreni: Bog plačaj.

Dalje se iskreno zahvalimo čč. gg. Rev. Francis M. Baragi in Rev. Victor N. Tomcu, ki sta prišla kropit in molit ob krsti pokojne. Prav tako Rev. Joseph Čelesnik za udeležbo pri pogrebni sv. maši. Tudi njim naš iskreni: Bog plačaj.

Dalje se prav iskreno zahvalimo vsem, ki so poklonili toliko lepih ven- cev ter ozaljšali pokojno, ko je počivala na mrtvaškem odru. Vence so poklonili sledeči: Mildred, Henry in William Ermakora, Ermakora, Lustrick, Walland in Haffner družine, Mr. in Mrs. J. Jeraj, Fanny Kastelic in hči, Josephine Kolence, Lusin družina, Local 707 U.E.R. in M.A.A., Ann in Larry Pagnard, Mr. in Mrs. A. Stanic in družina, Hrovat, Neckar in Vidmar družine, Mr. Goers, Euclid Lamp Works, Business and Professional Club, General Electric Employees, Mounting Department of G. E., White Motor Employees of Dept. 384.

Enako se iskreno zahvalimo vsem onim, ki so darovali za sv. maše, ki se bodo opravile za mir in pokoj duše pokojne Helen. Darovali za svete maše so sledeči: Lizi Alič, Mary Alič, Mrs. Baraga, East 71st St., Mr. in Mrs. Ray Biding, Bokal družina, Forest City, Pa., Miss Helen Bonač, Mrs. Breskvar in hčere, Čelesnik družina, Miss Rose Chandek, Mr. in Mrs. Walter Clausen, Miss Marie Draz, Mr. in Mrs. Mathew Ermakora, Miss Mildred Ermakora, Mr. in Mrs. Fertak, General Electric Girls, Mrs. Glavich, Bonna Ave., Mr. in Mrs. Gofack, Mr. in Mrs. John Grmsek, Mrs. Frances Gruden, Misses Anne in Edna Haffner, Haffner družina, Hiller Ave., Mr. John Hrovat, Sr., Ivan Ave., Mrs. John Jamnik in družina, Mr. in Mrs. J. Jeraj, Mr. in Mrs. Thomas Johnson, Mrs. Anton Kastelic, Geo. Knettle družina, Mrs. Kolence, E. 63 St., Mr. in Mrs. Al Koporc, Mr. in Mrs. E. Koporc, Mrs. Rose Koporc, Mr. in Mrs. E. Kovacic, J. Kovacic družina, Misses Rose in Helen Kovatch, Mrs. Kuclar, E. 165 St., Mr. in Mrs. Joseph Lapp, Mr. in Mrs. Frank Lavrich, Mr. in Mrs. A. Loncar, Lustrick Family, E.

232 St., Mr. in Mrs. Majer, Edna Ave., Mrs. Mary Milavec, 1243 E. 61 St., Misses Emma in Anne Millavec, Mrs. Modic, E. 64 St., Mrs. Modic, Norwood Rd., Monmouth Products Employees, Bertha Mulec, J. Omerza družina, Albin Osredkar, Akron, O., Mr. Persin, Mrs. Pohar, Thomas Postotnik družina, Mrs. Prijatelj, Edna Ave., Mr. in Mrs. Roznik, Lucknow Ave., Mr. in Mrs. Joe Saver, Segal družina, Mr. Frank Skabar, Mr. in Mrs. Frank Skolar, Mrs. Smolic, Mrs. Smuk, Mr. in Mrs. L. Spehek, Sr., Mrs. Jennie Stibil, Mrs. Stepic in hči, Strnad družina, E. 67 St., Mr. in Mrs. Jos. Tekavec, Jr., Mr. in Mrs. Wm. Tomc, Miss Betty Trail, Mr. in Mrs. Wm. J. Tyatnik, Emma (Urbas) Novak, Massillon, O., Caroline (Urbas) Simonsen, Massillon, O., Mr. Frank Urbas Sr., Massillon, O., Mr. Louis Urbas, Massillon, O., Walland družina Grand Blvd., Mr. in Mrs. J. Zorc, Mr. Frank Zupancic, Madison, O., Mrs. J. Zurga, Mr. in Mrs. Zust, Edna Ave.

Dalje se zahvalimo tudi vsem, ki so dali brezplačno na razpolago svoje automobile na dan pogreba. Imena teh so: Mr. Mathew Ermakora, Mr. William Ermakora, Mr. John Kovacic, Miss Betty Lustrick, Mr. Larry Pagnard, Mrs. Verona Zupancic, Madison, Ohio.

Prav iskreno se zahvalimo tudi vsem tako številnim, ki so prišli pokojnico kropit ter molit ob krsti pokojne; še posebej pa vsem onim, ki so se udeležili svete maše ter potem pokojno spremlili vse do njenega groba.

Še prav posebno zahvalo pa dolgujemo Mrs. Josephini Haffner za vso pomoč in pa postrežbo ob tej za nas tako žalostni uri.

Zahvala za izraze sožalja, bodisi pisмено ali ustmeno. In končno zahvala vsem onim, ki so nam kaj na ta ali oni način pomagali, nas bodrili in tolažili.

Zahvala pogrebniemu zavodu Fr. Zakrajšek in Sinovi za tako vzorno vodstvo pogreba ter vso tako prvovrstno poslug, ki so nam jo dali.

Morda se je pri naštevanju imen urinila kaka pomota ali napaka, ali da se je katero ime izpustilo. Prav mo- goče, dasi smo poizkušali navesti prav vse. Ako se je kaj takega pripetilo, prosimo oprostjenja. In vsem še enkrat najlepša hvala in Bog plačaj.

A Ti, predraga in nikdar pozabljena Helen, počivaj v miru in lahka naj Ti bo ameriška gruda; duši Tvoji blagi pa večni mir. Naj Te dobri Bog nagradi za vsa Tvoja dobra dela z večnim veseljem v nebesih. Bog daj, da se enkrat snidemo vsi nad zvezdami; Saj

Kratki so dnevi na svetu za nas, hitro nam mine odločeni čas. Blagor njim, ki v Gospodu zaspe, ker v slavi nebeski se tam prebude.

Tvoji žalujoči:

ANTON in ANNA URBAS, starši
 ANNA L. in ELEONOR URBAS, sestre
 JEROME, JOSEPH, LARRY, LEONA, nečaki in nečakinje

ANTHONY, ML., brat
 OLGA URBAS, svakinja

Cleveland Ohio, 30. marca 1949.